

ਸਮਾਜਿਕ ਨਾਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਅੰਬਰਵਾਦ ਖਿਲਾਫ਼

ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ

ਸਤਿਕਾਰ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਵੱਡੇ
‘ਸਤਿਗੁਰ ਕਬੀਰ’ ਜਾਂ ‘ਸੰਤ ਕਬੀਰ’
ਦੇ ਲਕਬਾਂ ਨਾਲ ਸੰਥੋਧ ਤੇ
ਸਨਮਾਨਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ
ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ
ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ‘ਭਗਤ’ ਆਖ ਕੇ
ਵਡਿਆਏਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਤ

ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪ ਦੀ ਪਤਨੀ ‘ਲੋਈ’ ਏਕ ਨੁਰ ਤੇ ਸਭ ਜਗ ਉਪਜਿਆ
ਦਾ ਵੀ ਜਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਉਣ ਭਲੋਂ ਕੌਮੇਂ ਮੇਂਦੇ॥

ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਹ ਖੁਲਾਸੇ ਵੀ (ਅੰਗ 1349)
ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਹਬੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੰਡੇ
ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗਰਕਾਂ, ਪੁਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ
ਅਤੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਯਤਨ ਵੀ ਦਰਮਿਆਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਵਾਹਸੀ ਕਾਸ਼ਾ ਵਸੇਰੇਂ ਦੀ ਕੰਪ ਸਿਲਕਲ ਵੀ
ਵਿਚ ਰਹੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਦਿਖਿਸਤਾਲ-ਏ-
ਮਜ਼ਹਬ’ ਅਨੁਸਾਰ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਅੰਸ਼
ਇਕ ‘ਭੈਰਾਗੀ’ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਤ ਕਬੂਲਦਾ ਸਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਾਂ
ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੀ ਹੈ। ਕਬੀਰ ਜੀ
ਦੁਆਰਾ 17 ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ
ਕੀਤੇ 229 ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ 243 ਸਲੋਕ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ
ਅੰਗਾਂ ਤੇ ਸ਼ੁਭਾਇਆਨ ਹਨ ਤੇ ਆਪ
ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਰੇਕ ਬਚਨ ਪ੍ਰਤੀ
ਭਗਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ
ਸਮਕਾਲੀ ਸਮਾਜ ਅੰਦਰ ਪਸਰੇ
ਤੁੜ੍ਹੀਵਾਦ, ਜਾਤੀਵਾਦ ਅਤੇ
ਪੱਖਵਾਦ ‘ਤੇ ਬੜੀ ਹੀ ਬੇਬਾਕੀ
ਅਤੇ ਨਿਡਤਾਨ ਨਾਲ ਚੱਠ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਨਗਰ
ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਕਬੀਰ
ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸੰਨ 1398 ਦੇ
ਆਸਪਾਸ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਗਮਨ
ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ
ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਖ-
ਵੱਖ ਹਨ। ਕੁਝ ਇਕ ਵਿਦਵਾਨ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਗਮਨ ਦਾ ਸਾਲ 1448 ਦੱਸਦੇ
ਹਨ ਤੇ ਕੁਝ ਸੰਨ 1518। ਉਨ੍ਹਾਂ
ਵੇਖਿਆਂ ਵਿਚ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤੀ ਵਜੋਂ
ਸੰਵਿਕਾਰ ਜਾਂਦੀ ਸੁਲਾਹਾ
ਸਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਆਪ ਜੀ ਆਖਦੇ
ਹਨ:

ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੁਰੂ ਉਪਾਇਆ
ਕੁਦਰਤ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ

ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਮਾਜ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਐਸਾ ਅਲਹੁ ਏਕ ਮਸੀਤਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਅਵਦੁ ਹਸਨੇਹਾਰੁ ॥

ਦੂਜੇ ਵਰਗਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਮਕਾਲੀ ਬਾਹਮਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਖ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥

ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰੇ ਤੇ ਪਸਾਰੇ ਗਏ ਜਾਤੀਵਾਦ ਹਿਦੂ ਮੁਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਦੁਹ ਮਹਿ ਜਪਿਓ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ 1364) ਅੰਗ 1349)

ਸੱਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਨਿਗਮਲ

ਤੇ ਨਿਰਛਲ ਪੈ ਮਾ

ਭਗਤੀ ਹੈ ਛੱਡ ਕੇ

ਕਰਮਕਾਂਡ ਅਤੇ

ਅੰਦਰ ਰਾਹੀਂ ਭਗਤੀ

ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਕਰਨ

ਵਾਲਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਬੀਰ

ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੋਈ

ਨਰਮਾਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ

ਹੈ। ਉਹ ਘਰ-ਬਾਰ

ਤਿਆਗਣ, ਪਿੰਡੇ 'ਤੇ

ਭਗਤੀ ਮਲਣ, ਕੰਤਾਂ 'ਚ

ਮਗਹਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਤੇ

ਉਥੇ ਹੀ ਆਪ ਇਸ ਨਾਸਮਾਨ

ਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਤੋਵੜਨ ਲਈ ਕਬੀਰ

ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਵਿਚ

ਮਗਹਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਤੇ

ਉਥੇ ਹੀ ਆਪ ਇਸ ਨਾਸਮਾਨ

ਸਰੀਰ ਚੁਣ੍ਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ

ਪਰਮਸ਼ਰ ਵਿਚ ਸਦਾ ਲਈ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋ

ਗਏ ਦੀ ਜੂਨ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਂ ਦੀ ਇਸੇ

ਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਤੋਵੜਨ ਲਈ ਕਬੀਰ

ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਵਿਚ

ਮਗਹਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਤੇ

ਉਥੇ ਹੀ ਆਪ ਇਸ ਨਾਸਮਾਨ

ਸਰੀਰ ਚੁਣ੍ਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀ ਤਿਆਗ

ਬਣ ਕੇ ਪ੍ਰੰਮਲ ਨੂੰ ਪਵਾਨ

ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਬੀਰ

ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:

ਨਰ ਨਿਰਛਲ ਸੱਧੇ ਸੱਧੇ

ਜੋਗੁ ॥

ਬਨ ਕਾ ਮਿਰਗੁ ਮੁਰਤਿ

ਸਭੁ ਹੋਗੁ ॥

(ਅੰਗ 324)

ਭਗਤ ਕਰਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਹਿ ॥

ਸਮਕਾਲੀ ਮੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਕਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ

ਅਰਝਿ ਉਰਿਂਗ ਕੇ ਪਚਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਚਾਰਉ ॥

ਖੇਦਹੁ ਮਾਹਿ ॥

ਕਰਦਿਆਂ ਆਪ ਦੇ ਬਚਨ ਹਨ :

ਇਕ ਥਾਂ ਹੋਰ ਅਖੋਤੀ ਬਾਹਮਣਵਾਦ ਸੋ ਮੁੱਲਾਂ ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਲਈ ॥

ਮਿਲਾਵ ਤਿੰਖੇ ਤੇ ਵਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਕਾਲ ਸਿਉ ਚੁਰੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦਿਆਂ ਆਪ ਨੇ ਕਿਹਾ : ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਮਰਦੈ ਮਾਨੁ ॥

ਜੋ ਤੁੰ ਬਾਹਮਣ ਬਾਹਮਣੀ ਜਾਇਆ ਤਿਸ ਮੁਲਾ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸਾਰੈ ॥

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਜੋ ਸੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥